

oferă. Dacă Oberon e în roșu aproape vermion, adulții, cei trei, Theseus, Egeus și Hyppolyta, sunt înveșmântați într-un roșu mai stins, ca într-un fel de punte spre lumea stăpânului visurilor, neatinsă însă, dimpotrivă. Cele două fete, un fel de școlărițe cu sexul abia schițat, se și comportă ca atare, cu o vervă pe care nu încetez să o remarc, iar băieții au aspectul unora de pe strada de azi, cu șapca pusă invers Demetrius, mai cumișel Lysander, deși nici el nu e cuminte până la capăt, debordând sub puterea vrăjii și potolindu-se atunci când lucrurile sunt din nou puse la punct. Pentru aceste costume, unde mai pui că acelea ale meșterilor-actori strigă de la început „atenție, comici!”, să-i fim recunoscători Mariei Marinescu.

Doamnelor și domnilor, oricâți ani ați avea, mergeți cu grabire la *Visul unei nopți de vară* de Shakespeare/Galgoțiu, căci un asemenea spectacol care să te lase cu sufletul plin și cu o bună dispoziție de durată rar poți vedea pe scenele noastre. Și nu vă scandalizați degeaba de „actualizările” efectuate de regizor și de actori, gândiți-vă numai la faptul că pe atenieni îi cheamă Bottom, Flute, Quince, Snug, că Theseus este un personaj mitologic pe care încearcă să-l otrăvească însăși Medeea, că Egeu este cel cu care s-a căsătorit Medeea la Atena după ce a fost părăsită, la Corint, de Iason; un amestec de nume care nu are nimic a face cu originalele lor și dacă Shakespeare poate, atunci atotputernicul regizor de azi de ce nu? Și, la urma urmei, toate aceste actualizări, atât cât sunt ele, nu fac decât să ne apropie mai mult de atmosfera esențială a piesei, de sentimentele și trăirile etern-umane. Poveste valabilă pentru atâtea și atâtea alte înscenări.

Teatrul Metropolis – Visul unei nopți de vară de William Shakespeare. Regia, designul și coloana sonoră: Dragoș Galgoțiu. Costume: Maria Marinescu. Coregrafia: Attila Bordas. Asistent scenografie+animație video: Sabina Spătaru. Consultant: James Brown. Cu: Dan Aștilean (Theseus), Lia Bugnar (Hyppolyta), Tiberiu Almosnino (Egeus), Ioana Barbu (Hermia), Vlad Logigan (Lysander), Radu Iacoban (Demetrius), Alina Grigore (Helena), Tudor Aaron Istodor (Oberon), Ada Condeescu (Titania), Constantin Cojocaru (Puck), Vanda Rotaru (Puck tânăr), Marian Rălea (Bottom), Ionel Mihăilescu (Flute), Gabriel Spahiu (Quince), Marian Ghenea (Snug). Data premierei: 29 septembrie 2008.

Muzică, dans, poezie în „Furtuna” Nonei Ciobanu

Sala de teatru de la Cotroceni poate fi numită, pe drept cuvânt, o bijuterie, dacă ne gândim la arabescurile desenelor sau la candelabru de cristal. Într-un asemenea spațiu, bijuteria creată de Nona Ciobanu și-a găsit foarte bine locul, chiar dacă nu și publicul așteptat de orice creator, mai ales de cel de teatru. Pentru că nu sunt mulți aceia care se aventurează până pe deal, ca să treacă apoi prin filtrele, altfel încă blânde, ale SPP-ului și să se simtă tot timpul urmăriți din umbră până ajung la intrarea potrivită.

În fapt, *Furtuna* Nonei Ciobanu este o reducere severă a mării piese a lui Shakespeare, păstrând din original doar începutul și povestea îndrăgostirii celor doi tineri, a *Mirandei* și a lui *Ferdinand*. Originală și nu prea este reducerea unor personaje la alte sisteme de expresie decât aceea a logosului: Ariel și Caliban sunt întruchipați de aceeași persoană care, însă, nu e un actor, ci un dansator dintre cei celebri, parizianul din Benin Koffi Kôkô, Ferdinand de virtuozul clarinetist sirian

Kinan Azmeh, și el artist cu prezențe marcate internaționale, iar două „spirite ale insulei” sunt interpretate de muzicienii virtuozii Essam Rafea (oud) și Omar Al Musfi, la percuție, amândoi sirieni, membri, împreună cu clarinetistul de mai sus, ai formației Hewar. A fost o bucurie pacifică să-i vezi și să-i auzi pe acești mari interpreți, împreună cu doi români și un beninez de la Paris, într-o piesă europeană din secole ce păreau revoluate, colaborând și dialogând, fiecare în felul său, dar armonizați cu toții de mâna regizoarei, de altfel prea puțin prezentă pe scenele consacrate, ca să zicem așa. Căci, într-adevăr, Nona Ciobanu mai semnează rareori câte un spectacol la Teatrul Mic, după care dispare, ca și după seria cu *Furtuna*, te miri unde în străinătate, pentru un nou proiect.

Pentru că, și acesta, jucat la Cotroceni, nu e decât tot un proiect independent, asumat de Centrul Cultural Toaca, o creație mai veche a regizoarei, de Puzzle 2008 – Proiect România, Anul European al Dialogului Intercultural și de Administrația Prezidențială. Actorii de expresie orală sunt Alexandru Repan, în rolul lui *Prospero*, și Ioana Abur, în cel al *Mirandei*. Alexandru Repan se prezintă în nota lui obișnuită, cu o anume ceremonie în toată înfățișarea sa, dar parcă puțin prea sfătos pentru un mag care se ocupă cu manipularea altora, fie și prin magie albă. Or, nu o fi magia albă chiar așa de neagră, dar tot manipulare rămâne. Ioana Abur, în schimb, are o prezență scenică mai agitată, chiar dacă mai este și adormită de blândul manipulator Repan–*Prospero* în scopurile piesei. Poate că dialogul ei cu iubitul-clarinet este uneori cam strident, vocea scâpându-i de sub control ori fiind, poate, intenționat, lăsată în voia emoției.

Micile amănunte desemnează ideea spectacolului, de la light-designul propriu-zis, conceput de Iulian Băltățescu, prezentând câte un actor într-o manieră fascinantă, cazul lui Ariel/Caliban la prima apariție, sau vestimentația sobră și vaporosă, concepută de Doina Levintza și până la faptul că toate personajele, inclusiv instrumentiștii, cu excepția lui *Prospero*, sunt desculți, în starea lor naturală deci, numai ducele mag fiind pe o altă treaptă a civilizației.

Spectacolul este accentuat liric, de o poezie conținută și controlată de regizoare prin intermediul actorilor, aceasta mi se pare, de altfel, singura soluție pentru a înlocui lipsa unei mari părți din piesă. Poezia este deseori o proteză, în ciuda lipsei sale tot mai accentuate de autoritate în lumea artelor. Ea a devenit idolul pe care presupunea Nichita Stănescu că îl pune Cineva în locul oricărei lipse, cum ar fi bunăoară în găvanul gol al unui ochi (vezi *Elegia a doua*, *Getica*).

Dacă ar fi să decid cine mi-a plăcut cel mai mult în tot acest spectacol ar trebui să o spun franc: Koffi Kôkô. Acesta, dansator desăvârșit, cu o imaginație și o flexibilitate, și nu numai a corpului, ieșite din comun, se transpune într-o fracțiune de clipă din Caliban cel sălbatic trezind repulsie în serafico-demonicul Ariel, iar schimbarea, deși marcată pentru public prin dezgolirea torsului (aici, din nou, de semnalat contribuția Doinei Levintza, printr-un costum cu dublă... subordonare), aduce parcă în scenă un alt personaj, cu totul altul, uluitor de deosebit și totuși asemenea.

Nona Ciobanu a reușit ceea ce declară a fi scopul său în crearea acestui spectacol: „M-a interesat *Furtuna* ca pretext de atingere a spațiului de după furtună, în care se alcătuiește organic o lume a contrastelor și contradicțiilor în armonie cu sine, că asta se poate întâmpla și datorită unui miracol pe care nu mai știm să-l inventăm dacă avem nevoie de el, că magia poate fi un pretext care poate așeza lumi pe un drum al descoperirilor de toate felurile, dacă ai curajul să renunți la drumul Puterii”. Altfel spus, un spectacol de o accentuată poezie și frumusețe, care te lasă visător.